

Dr. Ivy Lentić-Kugli (1922-1993)

In memoriam

Izenada 13. svibnja 1993. napustila nas je Ivy Lentić-Kugli, a mnogo toga mogla nam je još otkriti i pomoći svima koji će se još naći na putovima njezinih interesa, što su polazili od barokne gornje Hrvatske i Slavonije preko Hrvatskog primorja i Istre do Dubrovnika. Zнала je da se o kući, gradu, o slici, o predmetu koji zavređuje pozornost povjesničara umjetnosti, ne može pisati ne idući do izvora, do radnih biografija svih tih majstora graditeljstva, umjetničkoga obrta, umjetnika koji dadoše pečat našem panonsko-mediteranskom podneblju. Katkad se zaustavljala i na slici društvenog ambijenta, za kulturnu nadgradnju važnoga, a zamalo zapostavljenoga poglavlja u svakom istinskom prikazu naše povijesti. Njezina je pak biografija, s različitošću poslova, zacijelo pridonijela širokom zahvatu u područja koja su je zanimala. Ne treba zaboraviti da se 4. lipnja 1922. rodila u kući koja je sasvim sigurno dala tome prve poticaje. Otac joj je Zlatko Kugli, zadnji vlasnik nekoć slavne knjižarske, nakladničke i tiskarske kuće osnovane 1855. te nema među starom generacijom đaka, znanstvenika i književnika koji ne bi znali za knjigu s impresumom L. Hartman (St. Kugli) pod kojim se nazivom tvrtka vodila do 1948., kad je političkim dekretom prestala djelovati. Kako se očekivalo od budućega vlasnika, Ivy je poslije završene gimnazije u roditeljskoj kući izučila knjižarsko-papirničarsku struku, položila ispit za trgovačkoga pomoćnika, istodobno vodila trgovačku korespondenciju s inozemstvom i uz to studirala povijest umjetnosti i klasičnu arheologiju na zagrebačkom Sveučilištu gdje je diplomirala 1947. godine. Bilo je u nje još paralelnih poslova pa je volontirala u Arheološkom muzeju i Sveučilišnoj knjižnici u Zagrebu. Od 1941. do 1951. u Savjetu je za zaštitu spomenika kulture i prirodnih rijetkosti SRH, od 1952. do 1958. kustos u Strossmayerovoj galeriji, a zatim slijede Firenca, Bologna, Siena, Udine i Venecija, idealno tlo za proučavanje toskanskoga i venecijanskog kvatročenta i činkvečenta, tako spojivo s njezinim iskustvom u našoj Galeriji

starih majstora. Od 1962. opet je kod kuće, radi kao konzervator u varaždinskom Zavodu za zaštitu spomenika kulture, a potom od 1967. do umirovljenja u Regionalnom i Republičkom zavodu za zaštitu spomenika kulture u Zagrebu. Od 1964. stalni je vanjski suradnik Instituta za povijest umjetnosti sudjelujući u više projekata njezine temeljne orijentacije spram umjetnosti baroka.

Nije li ta geometrija njezinih radnih mjesta zapravo zaslužna za sveukupnost njezina rada što će u konačnici imati veliko značenje za nacionalnu umjetničku topografiju. Odgovor se nalazi u nizu članaka u Akademijinu Bulletinu, u Peristilu, u Vijestima muzealaca i konzervatora Hrvatske i drugoj stručnoj periodici, u knjigama »Varaždin nakon požara 1776« (1973), »Povijesna urbana cjelina grada Varaždina« (1977.), »Varaždinski graditelji i zidari 1700.-1850.« (1981.). Osobito je važno istaknuti njezina istraživanja u arhivima Zagreba, Varaždina, Osijeka, Požege, Dubrovnika, a za nas izuzetno dragocjena u Državnom arhivu u Budimpešti. Tu su još i pet izložba što ih je između 1956. i 1972. priredila i katalogom popratila, u Zagrebu posvećene Bernardu Bobiću, u Osijeku i Zagrebu umjetnosti Slavonije 18. st., u Varaždinu lepoglavskom baroku, a među njima je 1961. izložba Pittori fiamminghi ed olandesi del '600 e del '700 u Aquilei. Uz bogat dosje u Regionalnom zavodu za zaštitu spomenika u rukopisu ostadoše Dubrovački graditelji 17. i 18. st. i Utrvde Dalmacije 17. st. te pozamašan broj stranica već spreman za tisak o numeracijama kuća u Varaždinu, no uz to i s analizom svakoga objekta što je dodatna vrijednost toj vrsti istraživanja.

S njezinim odlaskom Institut je izgubio jednoga od svojih najmarljivijih suradnika, a mi, njezine kolege, prijatelja iz starih dana zajedničkoga rada.

Olga Maruševski